

מי הפושע ומה נעשה לו

לנו לא יעשה דברים כאלה! את מוכנה להעביר לכאן את הביסקוויטים? אני רוצה לקשט עם הקרם."

ובאותה שעה עצמה, בטאלון, כבר חלפו להם הגברים על-פני השלב של החימושים אחרי החשוד, ועסקו בביצוע. "תשמע", אמר המהנדס אבי לידו מהתנועה, הרופא אלי, "איך שמעתי את החבר'כנסת ההוא מציע את זה, אמרתי לעצמי: ואללה, אבי, הוא צודק! זה מה שצריך לעשות!"

"השאלה היא", אמר הרופא בקול מהורהר ותלה עיניו בכוס, "מה תהיה השיטה?"

"על מעשה כזה, סאדיסטי, משחו נורא שכוה, צריך להעניש בתוקף!" אמר המהנדס אבי, "פה צריך ענישה תכליתית! אני בעד תליה!"

הרופא ניענע בראשו, עדיין ספק, "אתה מתכוון לתליה עד מוות ב' צוואר", הוא אמר, "העניין הזה, כשהמפרקת נשברת ונתקעת לתוך קנה הנשימה, כך שהאדם מת מחנק?"

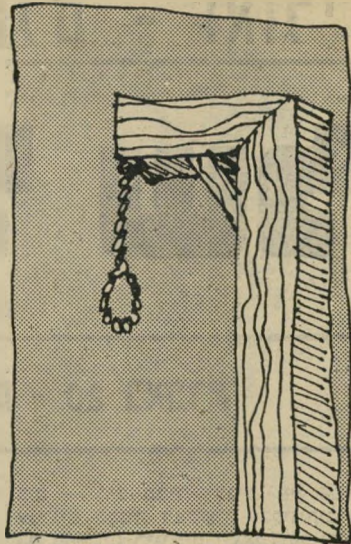
"בדיוק כך!" אמר המהנדס אבי בתור קף, "ואם לא זה, אז אני בעד גאזים!" "מ'מ'מ", המהם הד"ר אלי, "אתה מתכוון למשהו כמו ציאניד, למשל, ש- חודר לכלי הנשימה וגם דרך העור, גורם פיע על מערכת העצבים המרכזית, גורם לעוויתות שרירים, לפעילות יתר של בלוטות התעורה, להצטברות נוזלים בסימני מוות ובקנה הנשימה, ושוב למוות ב- חנק, תוך יסורים נוראים!"

"בדיוק כך! זה מה שמגיע לסא- דיסט הזה!" אמר המהנדס אבי ירקוני, "ואם לא זה - אז אני בעד גיליוטי- נה!"

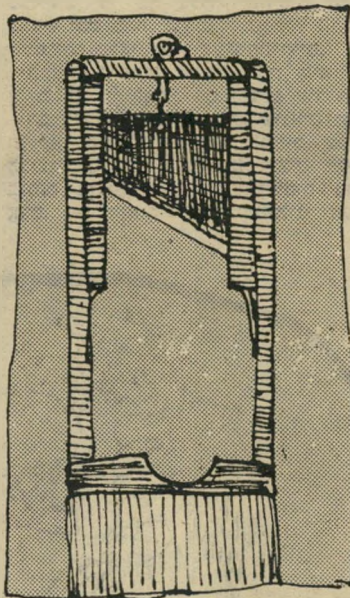
"אה!" אמר הד"ר אלי ופניו אורו, "זה כבר מתחיל להישמע לי סביר! אתה מתכוון למשיר הזה, שמכניסים לתוכו את צווארו המתוח של הפושע הסאדיסטי, ומלמעלה יורדת במהירות סכין כבדה, מבקיעה תחילה את שיכבת העור החיצונית, ואחר-כך מתעכבת לרגע קט על החוליות העליונות של עמוד השדרה, מבקעת גם אותן, ומכאן כבר הדרך פתוחה לניסור מהיר של כלי הדם וכלי הנשימה?"

"בדיוק כך!" אמר המהנדס. "ואז ניתק הראש הכרות מן הגוף, ונופל ומתגלגל למטה!"

"נחדר!" אמר המהנדס. "אני חושב שגם אני בעד", אמר הר"ר פא, מהורהר, "תשתה עוד ויסקי!"

עמוד תלייה וגיליוטינה מוות מתאים

כשהם מזועזעים לגמרי, הפקידו המ- הנדס אבי ירקוני (גרינשטיין) ואשתו פנינה את בתם הקטנה שרון, בידי שני שמרטים חסונים ומוזיינים, ונסעו לבקר את ידידיהם מהתנועה, הרופא ד"ר אלי צוק (שטיין) ואשתו גליה.

אבי ירקוני החנה את הפיאט הישנה שלו ליד הפרוד החדשה של ידידו, במוסך המרווח, והם נכנסו לוויולה דרך דלת המיטבה.

פנינה כבר נשארה עם גליה במיטבה כדי לעזור לה בהכנת המטעמים, ואילו המהנדס אבי הצטרף אל הרופא ד"ר אלי בחדר האורחים, שם הם שתו ויסקי קנדי משובח והציצו מדי פעם בסרט אמריקאי מחורבן, אבל צבעוני.

"נו, מה את אומרת על זה, תמיד אמרתי שצריך להרוג את כולם!" הכריז זה גליה במיטבה.

"למה את מתכוונת?" שאלה פנינה. "מה זאת אומרת למה אני מתכוונת? אני מתכוונת שצריך פשוט להרוג את כולם! מה, יש לך ספק מי עשה את זה?"

"את מתכוונת..." "בטח שאני מתכוונת! את חושבת שיכול להיות שיהודי עשה את זה? על מה את מדברת, פנינוצקה. ברור שאחד מהם עשה את זה!"

"אבל תראי, אני לא אומרת שלא, אבל כבר היו מקרים ש..." ניסתה פנינה להעלות הסתייגות מבוקרת.

"טוב, יכול להיות שאת צודקת. יכול להיות. מה שבטוח, שאת החיות ה- אלה היה צריך להשאיר במערות של- הם!"

"את מתכוונת..." "ברור שאני מתכוונת! זאת אומרת, אם זה לא ערבי, אז מה זה יכול להיות? רק אחד מהם, את יודעת! כבר כשהביאו אותם משם, בשנות החמישים, אמרתי לאלי שלי: תראה שיהיו צרות!"

"אבל תראי, גלינקה, אני חושבת ש..." "ואם זה לא ערבי, ולא אחד מהם אז זה בטוח איזה גרוזיני!" הכריזה פנינוצקה בביטחון מלא, "ב'אדם מש- "

ההנחה של פנינה, ולא אחד מהם, אז זה בטוח איזה גרוזיני!" הכריזה פנינוצקה בביטחון מלא, "ב'אדם מש- "

השבוע
עובר
ושב
מאת **שלמה פרנקל**

הבנק המערבי

בשבועות האחרונים מתפרסמים בזה אחר זה המאזנים החיוביים של הבנקים, ואני כולי מתמלא בשימחה ובעליצות ואומר לעצמי: אכן, יש עתיד לציונות!

צאו וראו! בשעה שהחלקאות גוססת לה, וכל האיכרים האלה עסוקים יותר בהפגנות מול הכנסת מאשר בזיבול הש- דות שלהם; בשעה שהתעשייה בצרות, והתעשיינים מבלים יותר זמן עם רואי- החשבון שלהם מאשר בהשגחה על הע- בודה התקינה של הפועלים ליד המכור- נות; בשעה שהיהלומנים עסוקים כל הזמן עם המיטסרה מצד אחד ועם עורכי-הדין מן העבר השני, וכבר אין להם זמן לאיזה ליטוש הגוף; בשעה שעובדי הניקיון, בושח וחרפה, עושים שביעות בכפרים שלהם -

הבנקים עולים ופורחים! המאזנים גדלים, הרווחים מתעצמים, הפרשות למס - בתוקפן, הכל דופק כמו שעון!

וזה מביא אותי ישר לרעיון המרכזי שלי.

אולי הגיע הזמן שנפסיק עם השטור- יות, הבריס? כל מי שמבין משחו בתו- רת הכלכלה, יודע שהעולם הגיע לשלב ההתמחות. כל משק מדיני צריך לעבור לענף מסוים, שבו הוא הוכיח את כוחו ויכולתו. כך, למשל, חייבים הפינים את שיגשוגם ופריחתם לעובדה שהם התרכזו בענפי האלקטרוניקה והמכניקה, הגרמ- נים פרחו מפני שהתרכזו בתעשייה הכב- דה, התולדנים מייצרים גבינות והסעודים מפיקים נפט.

ואילו אנחנו - נדמה לי שעכשיו זה כבר ברור לגמרי - צריכים להתרכז בענף הבנקאות.

אז זהו- נא לחסל את התעשייה והחק- לאות, להפסיק לבלבל לנו את המוח עם התירויות ועם היהלומים, ולעשות מהמדינה בנק אחד גדול! כולנו נחיה פקידו בנק ומנהלי בנק, טלריס ויועצים להשקעות, מנהלי מדור מט"ח ופקידי המחלקה להשקעות. תוך חודשים ספו- רים אפשר לעשות חסבה של כל המיב- נים המשרתים כרגע את התעשייה וה- חקלאות לסניפי בנק מצוחצוחים עם המון פורמאיקה וזכויות, להרבות מאוד ב- כספומטים ובבנקטים, לחייב כל אזרח בכרטיס אשראי, ושלוש על ישראל!

ואפילו שם בשביל הבנק הזה יש לי. וכי לא אומר ראש-הממשלה שלנו, מנחם בגין, שוב ושוב שהשם "הגדה המערבית" הוא חסר שחר, משום שכל ארץ ישראל שממערב לירדן היא ה"רוסט בנק" וב- כן, בדיוק ככה נקרא לזה: "רוסט בנק", או בעברית "הבנק המערבי!"

מיאות או אלפים

בזמן האחרון יצא לי להשתתף ב- מיבצע צבאי חשוב מאוד, שאני מקווה שהאינטליגנטים שבין הקוראים יבינו מה מהותו. הכל התחיל בכך שקיבלתי הביתה מכתב מנומס מאיזה תת-אלוף, שבו התבקשתי לחכות בבית משעה מסו- יימת ואילך. בסוף המכתב היתה גם האידיאולוגיה של המיבצע כולו, כפי שניסח אותה אותו קצין: "הרוצה ב- שלום - יכון למילחמה!" היה כתוב שם.

ובכן חיכיתי, ואכן בשעה היעודה קי- בלתי טלפון וחסתי למקום מסוים. שם קיבלתי מין דפי-מחשב ארוכים, והתחל- תי להסתובב בבתי אנשים זרים. אשה אחת הציעה לי קפה, ואשה אחרת צרחה שהיא בשום אופן לא תיפתח לי את הדלת כי יש לה ילדה קטנה בבית, אז נעלמתי והלכתי.

את החלק הזה, של הביקורים בבתי זרים, גמרתי בערך בשעתיים, וחזרתי אל המקום שבו נתנו לי את הניירות. כאן התחילו הבעיות, כי התברר שצה"ל לא נכנס לעיזר המחשבים ברגל ימין, כמו שאומרים, והתברר שכל מיני אנשים היו צריכים להתייצב באותה שעה בכל מיני מקומות, ודברים כאלה. בקיצור: ברדק גדול, טלפונים תפוסים, עקבות ומחאות. בשלב הזה התחילו החברים להחליף כל מיני הערות פילוסופיות על עניין המיבצע הצבאי הזה בפרט והמילואים בכלל, ואדון אחד עם זקן וכיפה שהיה מפקד ודי נהנה מכל הסיפור, אמר שהוא קרא בעיתון שהמון יורדים חוזרים עכ- שיו לארץ בגלל שהמילואים חסרו להם. "מאות כאלה יש", הוא אמר, "ככה כתוב בעיתון!" "אל תאמין לעיתון!" אמר לו אחד שהיה שם, "לא מאות אלפים! אלפים

שיבוש חמור בעבודת הקודש

העוצר שהוטל בערי יו"ש
משבש עבודת הנקיון בבני-ברק

מאת **תבנו**
עריית בני-ברק הקציבה ס' תקציב המיחודי שהוקצב ל- כלים ועבודת-נקיון ומקיים הג הססה. מקשה לכך גם הודע דר

בקהילת-קודש בני-ברק יש עיתון איני פורמטיבי בלתי-תלוי ובני-ברק שמו. ב- עיתון הזה הופיעה ידיעה תחת הכו- תרת: "העוצר שהוטל בערי יו"ש משבש עבודת הנקיון בבני-ברק, ובכך אין שום חדש. וכך כותב כתבנו: "עיריית בני-ברק הקציבה סכום של 600 אלף שק- לים לעבודות ניקיון לקראת חג הפסח- אולם הכסף לא יענה על הכל ורחובות העיר נראים בימים אלה לא נקיים אם נלקוט לשון המעטה. הסיבה לכך נעוצה ב...מצב הפוליטי ביהודה ושומרון (כך בדיוק במקור, כולל ה-...ש.פ.)."

חוזרים היום בגלל שהם רוצים לעשות מילואים! אלפים!" "מה אתה אומר!" אמר היהודי בעל הזקן. "אלפיים אני אומר לך! ואתה יודע מה? על כל אחד שחוזר בגלל שהמילו- אים חסרים לו, יש עשרה שלא חוזרים ביגלל שהמילואים לא חסרים להם!" "מה אתה אומר!" אמר היהודי בעל הזקן, "אז אתה יודע מה? שישאר מאות!"

מה שמעניין בכל הכתבה הזאת הוא, שלא מוזכר בשום מקום מיהם עובדי הניקיון האלה- במקום אחד כתוב: "כפי שנמסר מחוגי העיריה, מבוססת עבודת מחלקת התברואה בחלקה הגדול על עובדים הבאים יום-יום מאזורי יהודה ושומרון. עובדים אלה מגיעים..." ובמ- קום אחר: "אולם כאשר הוטל עוצר חלקי... נמנע מעובדים רבים להגיע לבני- ברק. דבר זה השפעה השפעה שלילית על מצב הניקיון בעיר..."

וככה זה המשיך, עד שבשעה קטנה מאוד של הלילה בא אוטובוס לקחת אותנו למקום ריכוז שנמצא בעיר לא רחוקה מתל-אביב, ושם עלינו על אוטו- בוס אחר, ונסענו שעתיים וחצי לאיזה מחנה צבאי. כשהגענו למחנה הסתובבנו בערך שעה וחצי עד שמצאנו את המקום המדויק שבו היינו צריכים להיות, שם היינו חמס דקות, ואחר-כך התחילה הדרך חזרה. אני לא יודע, אולי זה הרושם הפרטי שלי מהתרגיל הזה, אבל אילו היה לי כוח, הייתי כותב מיכתב לאותו קצין וחותם אותו במילים הבאות: "הרוצה במילחמה - יכון לשלום!"